

[Ellemann-Jensen]

risikerer på ny at se, at det er anlægsudgifterne, kommunerne presses til at spare på. Det fører til ledighed i de private erhverv. Den mand, der den ene dag bliver fyret hos den lokale entreprenør, skal den næste dag ansættes til et eller andet kunstigt kommunalt beskæftigelsesprojekt.

Vi får også at vide, at ud over rammen på den ene procent må der afholdes udgifter i kommunerne til nye beskæftigelsesforanstaltninger og en del andre formål. Jeg vil gerne spørge ministeren: kan ministeren oplyse os om, hvor meget man kan regne med at dette vil kræve af kommunale skattestigninger? Og vil ministeren samtidig fortælle os, hvordan udviklingen vil blive i statens udgifter til bloktilskud og generelle tilskud fra i år og til næste år, herunder efterreguleringerne for 1981?

Ministerens mener ikke, at der er noget holdepunkt for at løfte sløret for underskuddet på den kommende finanslov, men vil ministeren afvise, at med den politik, der aftegner sig i ministerens indlæg, kan der let blive tale om, at man vil foreslå et underskud til næste år i statens drifts-, anlægs- og udlånsbudget på mellem 35 og 40 mia kr., eller vil ministeren på forhånd erklære, at sådan et underskud er utænkeligt? Og når ministeren og regeringen nu ikke vil gennemføre udgiftsbegrænsninger, hvilke skatte- og afgiftsforhøjelser kan vi så vente for at hindre sådanne underskud i at opstå?

Ministerens må ikke skyde det spørgsmål fra sig. Det er ikke nok at sige – som man åbenbart er sluppet med at sige til sine støttempartier – at den internationale situation er så uoverskuelig, at vi først engang til efteråret kan træffe sådan nogle beslutninger. Det er alene politiske bekvemmelighedshensyn, der kan tale for, at man udskyder tankevirkensomheden til efter kommunalvalget. Det er naturligvis muligt allerede i dag at komme med kvalificerede skøn over, hvilke skattebyrder det kan blive nødvendigt at pålægge befolkningen, hvis man ikke vil gå ind i yderligere spareovervejelser, i form af kommunale skatter og i form af statslige skatter. Det vil være urimeligt at forholde befolkningen sådanne oplysninger.

Ministerens tale her i dag har ikke kunnet overbevise os om, at regeringens politik kan løse det danske samfunds dybt alvorlige økonomiske problemer. Ministerens mange pæne

og sikkert velmente ord om konkurrenceevne og stram udgiftspolitik modsiges jo af den politik, regeringen rent faktisk fører. Der er behov for en grundlæggende ændring i den økonomiske politik. Der er behov for en ændring, der fjerner byrder fra produktionen, f. eks. gennem omfattende skattelettelser for erhvervslivet, og som sikrer en bedre balance i statsfinanserne igennem en tilbundsgående offentlig udgiftsreform.

Derfor skal jeg slutte af med på vegne af de to partier, der har stillet forespørgslen, det konservative folkeparti og venstre, at fremsætte følgende:

Forslag om motiveret dagsorden.

»Idet folkettinget opfordrer regeringen til at fremsætte forslag om en offentlig udgiftsreform, som formindsker underskuddet på statsfinanserne og samtidig giver mulighed for en lettelse i beskatningen af erhvervslivet, går tinget over til næste sag på dagsordenen.«

Anden næstformand (Ninn-Hansen):

Der er nu fremsat følgende forslag om motiveret dagsorden: (se ovenfor). Dette forslag indgår nu i forhandlingen.

Camre (S):

Finansministeren har redegjort for udviklingen i statens indtægter og udgifter i 1981, og jeg skal ikke bruge mange ord på at gennemgå de rent talmæssige forhold.

Det er klart, at den foruroligende høje arbejdsløshed sammenholdt med statens voksende udgifter og faldende indtægter må give anledning til spørgsmålet, om vi ved ændringer i den økonomiske politik vil kunne opnå resultater i forhold til vores afgørende mål, nemlig fuld beskæftigelse og den økonomiske vækst, som er forudsætningen for øget velvære.

Jeg tror, det vil være rigtigt først at hæfte sig ved årsagen til udviklingen i indtægts- og udgiftsforløbet. Overskriften på alle problemerne er naturligvis den dæmpede økonomiske udvikling, som desværre ikke er et isoleret dansk fænomen. Samtlige industrilande i den vestlige verden er inde i en omfattende lavkonjunktur, og arbejdsløsheden som helhed i OECD-området vil i 1981 komme til at ligge tæt på de 25 millioner mennesker.